

FEHÉR BOLDIZSÁR

Kulimunka

Nekem aztán elhihetik: bármilyen kis ügy nagy jelentőséggel bírhat, főleg egy olyan kisvárosi ügyvéd számára, mint amilyen én is vagyok. Három hónapja már, hogy elvégeztem egy jogi gyorstalpalót, és irodát nyitottam a Fót külvárosában épült Briggs & Stratton Hanglemezgyár alagsorában. Három hónapja gubbasztottam odalenn, és ez idő alatt éppen csak annyi megbízást kaptam, hogy fejemet a víz fölött tudtam tartani. Ha egy forinttal is kevesebbet keresek, elmerülök, akár a súlyzó.

Annyira zöldfülű voltam, hogy nem igazán számíthattam valódi megbízásokra, ezért aztán elvállaltam mindenféle kulimunkát, ami éppen akadt. Legutóbb például késve érkezett bírósági felszólítások rendezését, holmi tilosban parkolás miatt!

Ezt a megbízást furcsamód nem is az irodámban kaptam, hanem egy barátom születésnapj koktélpertija után a Flamingó Étteremben. A partit a Fővárosi Központi Buszraktár szervezte a saját alkalmazottai számára, a születésnap csak utána csapódott hozzá. Az alkalomra sötétkék szaténöltönyt és keményített gallérú flanelinget húztam. Még csokornyakkendőt is kötöttem. Vasárnap este volt, máskor otthon maradtam volna a siralmasan kevés munkám fölött meditálni. Örültem, hogy végre kimozdulhatok.

Ahogy számítani lehetett rá, a megjelentek zömében buszsofőrök, szerelők, jegyellenőrök és sápatag könyvelők voltak, akik persze a családjukkal együtt jöttek. Én alig ismertem valakit, ráadásul a partira is egyedül érkeztem. Magányos bölény voltam. Még odafelé kitaláltam hát egy bugyuta játékot, csupán a magam szórakoztatására: elhatároztam, hogy megpróbálok az este folyamán valamennyi vendéggel szóba elegyedni, nem számít, ismerem-e vagy sem. Hamar kiderült azonban, hogy a tervem tökéletes képtelenség, ugyanis a tömeg ellepte a táncparkettet, a svédasztalt, meg a bár, és az egész emeleti galériát.

Az öltöny és a csokornyakkendő is túlzásnak bizonyult, mert egyre-másra felszolgálónak néztek. Jó néhány felvett rendelés és még több feszélyezett beszélgetés után kezdtem végleg feladni a reményt. Beültem inni egyet a bárba. A bár egyébként úgy építették, hogy hajókabinra hasonlítson, a mixer pedig kalózkapitány-nak öltözött. Mivel a fél szeme le volt takarva, időnként a földre ejtette a poharakat.

– Üdv a fedélzeten! – mondta.

A székem mellett mindkét oldalon egy-egy evezőnyél meredt ki a pultból, azokra támaszkodtam.

Miközben magamban iszogattam és a tömeget figyeltem, észrevettem egy házaspárt, akik ugyanolyan félszeg tanácsalansággal bolyongtak körbe, mint korábban én. Feltűnt az is, hogy a nő annyira szorosan követi mindenhová a férjét, hogy lépni is alig marad helye. Úgy tűnt, mintha valamilyen sötét varázslat tartaná fogva, azért nem tághatna a nyomából.

Milyen közel jártam az igazsághoz! Mekkora bakot lőttem!

Aztán épp mellém ültek le a bárban.

– Üdv a fedélzeten! – mondtam nekik, miközben a mixer a poharam mellé dobott néhány jégkockát.

A férfit Szender Dávidnak hívták, a feleségét pedig Glóriának. Dávid mogorva és tagbaszakadt ember volt, fekete borostával. Bárhová ment, egy lakkozott, fekete táskát szorongatott a kezében. És Glória? Végzetesen gyönyörű volt. Abban a pillanatban beleszerettem, ahogy megláttam. Szőke volt, isteni kék szemmel, és olyan hibátlan alakkal, ami bármelyik férfit azonnal kergetésként váltóztatta volna. Férje egymás után itta a koktélok, Glória pedig végig józan és mosolygós maradt.

Mikor leültek mellém a bárba, kiderült, miért mentek végig olyan szorosan összebújva. Dávid táskáját fogták közre, nehogy véletlenül elkeveredjen. Kiderült az is, hogy szaxofon van benne.

– Ma érkezünk a városba – mondta Glória. – Itt lépünk fel holnap, hát megnéztük magunknak a helyet.

– Nem számítottunk fogadásra.

– De ha már így alakult... olyan ritkán van alkalmunk, hogy kikapcsolódjunk egy kicsit.

Dávid, aki már jó sok pezsgőt megivott, egyszer csak oldalba bökött, és ezt kérdezte:

– Hát, maga meg mi a csudának öltözött pincérnek?

Nemsokára Glória észrevette néhány régi osztálytársát, és jó időre eltűnt előlünk a tömegben. Kettesben maradtam a férjével. Kértünk valamit a bárból, aztán kimentünk az étterem kertjébe, és leültünk a befagyott halastó partján, kettőnk között a nagy fekete tokkal.

– Miért nem hagyta egyszerűen a hotelszobában? – kérdeztem, mikor már elég régóta ültünk szótlantul.

– Glória meg én örökké úton vagyunk – mondta Dávid. – Tudja, városról városra, egyik hotelból a másikba. – A részekre jellemző közvetlenséggel lejjebb vette a hangját, és közelebb hajolt hozzám. – Kíváncsi rá, hányszor rabolták ki eddig a szobánkat?

– Háromszor? – találgattam.

– Hétszer – mondta Dávid.

Elmagyarázta, hogy a sok utazás miatt Glória nem dolgozhat, és ha ellopják a szaxofonját, a megélhetésükkel együtt nekik is befellegzett.

– Valami kis szarjankó eladja az ócskásnak.

– Érthető – feleltem.

Megpróbáltam szóval tartani, azt remélve, hogy Glória előbb-utóbb felbukkan, de Dáviddal beszélgetni nem volt egyszerű feladat. Talán az ital tette, talán valami más, de bármi volt a téma, a végén mindig nála és a zenéjénél lyukadtunk ki. Behunyta a szemét, és monotonon mesélni kezdett számomra elérhetetlen zenészekről és tanítványokról, koncertszervezőkről, makacs étterem tulajdonosokról, és tizenkettő egy tucat zenészfeleségről, akik még a menedzsereknél is jobban szívják az ember véréit. Képtelenség volt másra terelni a szót, vagy egyáltalán követni, amit mond. Elsütöttem egy viccet, hátha sikerül témát váltanom, de mintha meg se hallotta volna. Aztán rájöttem, hogy *valóban* nem hallotta meg. Hanyatt fekve a székén elnyomta az álom.

Fogtam a poharam, és elkezdtem körbe járni az étteremben, hátha megpillantom valahol Glóriát. Egy asztaltársaság sűrűjében akadtam rá. Intettem neki, és mikor ketten voltunk, elmondtam, hogy Dávid egy kempingszéken alszik, kint a befagyott halastó partján.

– Ha gondolja, segítek hazavinni – ajánlkoztam.

– Ó, köszönöm, de nem szükséges – mondta Glória.

– Ezer és egyszer mostam már föl a padlóról.

– Csakugyan?

– El se hinné! – nevetett.

Kettesben álltunk a falnál, én meg azon kaptam magam, hogy különféle mondva csinált okokat fabrikálok, miért is volna jobb, ha velük mennék a hotelig. Például felvettem, hogy nem a legjobb ötlet ilyen későn egyedül járni a városban, mire Glória szelíd ellenállása hamar szertefoszlott.

Kimentünk Dávidért a kertbe: még mindig ugyanúgy feküdt, ahogy otthagytam, egyik kezével a szaxofon fekete tokján. Glória seperc alatt összecsomagolta őt, és együtt befektettük a kocsis hátsó ülésére. Meglepett, milyen szakszerűen és gyakorlatiasan kezeli a helyzetet. Pontosan úgy, mint aki ezer és egyszer csinálta már. Az arca nem árult el többet az érzelmeiről egy görög-dinnyénél. Arra gyanakodtam, hogy talán ápolónői végzettsége van. Glória tisztában volt a döbbenetes szépségével, és azzal is, hogy a külsejéből miféle következtetéseket vonnak le egyből a férfiak.

– Úgyse hiszi el, mi vagyok – mondta.

Hát, egyetemem végzett matematika tanár volt!

Nem volt forgalom, könnyedén haladtunk előre az utcai lámpák halványárga fényében. A kocsis ablaktörője úgy járt, mint a metronóm mutatója, ugyanis sűrűn eleredt a hó.

– Érthető, miért lehetetlen munkát kapnia, miközben ennyit utaznak – mondtam.

– Valamit valamiért – felelte.

– Gondolom, jó sok helyen megfordultak már.

– Alig egy hónapja jöttünk vissza Párizsból. Előtte Prágában voltunk, azelőtt meg Göteborgban, Svédországban, azelőtt meg... – Glória az ajkába harapott, és finoman megrázta a fejét –, nem is tudom már, hol voltunk azelőtt. A hétvégén Veveybe utazunk, Svájcba – Glória sugárzó optimizmusa váratlanul odalett, és idegesen dobolni kezdett a kormányon. Megpróbálta másra terelni a szót. – Hát, nem gyönyörű ez a hóesés? – kérdezte.

– Mint a mesében – feleltem.

– Bármilyen messze utazzék az ember, vannak dolgok, amik nem változnak! – Biztos voltam benne, hogy többre gondol a hóesésnél, de nem mertem rákérdezni.

– Őszintén irigylem azokat, akik megengedhetik maguknak ezt a sok utazást – mondtam ehelyett. – Jóformán nem is látok mást az irodám falain kívül.

– De hát még nem is mondta, mivel foglalkozik!

Elárultam, hogy nemrég nyitottam ügyvédi irodát a városban. Azt már nem említettem, hogy az egész vállalkozás úgy vonszolja magát, mint egy hasba lőtt oroszlán.

– Nehogy azt gondolja ám, hogy mi nem tiszteljük a törvényt! – kezdte hirtelen Glória, mintha valamilyen főbenjáró büntetést készülné bevallani. – Csak, tudja, rengeteget utazunk, és nem győzik utánunk küldeni a sok levelet, számlát meg miegyebet! – Szégyenlősen bevallotta, hogy most kaptak kézhez vagy egy tucatnyi bírósági felszólítást, holmi be nem fizetett tilosban parkolás miatt.

– Befizettük volna már az elején, ha megkapjuk – mondta –, csak hát azóta már tízszer annyit kéne! Nagy kérdés lenne, ha...

– Ugyan! – mondtam. – Ez a munkám. Holnap az első dolgom lesz megnézni azokat a papírokat!

– Ó, borzasztó hálásak lennénk.

– Semmi az egész.

– Persze nem kérjük ám ingyen!

– Ugyan, ugyan – mondtam. – Semmi az egész.

Közben megérkeztünk, és eltámogattuk Dávidot a lépcsőig. Elbúcsúztam tőlük. Nem laktam messze a hoteltől, így gyalogszerrel indultam haza. Azt se tudom, melyik úton mentem – fülig szerelmes voltam Glóriába.

Másnap reggel hideg és szürke volt az ég, és vigasztalanul hullott az ólmos eső. Az előző esti koktélpartinól fáradt voltam és rosszkedvű. Akár otthon is maradhattam volna, senki se tette volna szóvá, ha netán nem megyek el dolgozni – ugyanis a magam főnöke voltam. De hát annyira kellett a pénz!

Taxit fogtam, és ahogy ígértem Glóriának, úton a hanglemezzgyár felé felmentem hozzájuk a hotelbe. Megkértem a taxist, hogy várjon, aztán kiderítettem a recepciónál, melyik szobában laknak. Egy perc múlva

már az ajtajuk előtt álltam. De mikor kopogni szerettem volna, megállt az öklöm a levegőben. Ugyanis hallottam, hogy veszekednek odabenn.

– Kihajítom az ablakon a nyamvadt szaxofont! – kiabálta Glória.

– Rajta, csak hajítsd ki rajta az egész nyamvadt életünket! – üvöltött vissza Dávid.

– Ez csak a te nyamvadt életed! Én meg tudok állni a saját lábamon is!

– Hát akkor miért nem hajítasz ki rögtön engem is az ablakon? Mindent, amivel nem vagy *maradéktalanul elégedett!* Ne feledkezz meg a függönyökről, meg a portás nyakkendőjéről sem!

– Legalább ezen az átkozott helyen maradjunk egy nappal tovább! – szirénázta Glória. – Bejárjuk a fél világot, és nem látunk belőle többet nyomorult hotelszobák falainál!

– Mert nem útifilmet forgatunk, és nem is vagyunk istenverte turisták! Hanem istenverte zenészek vagyunk!

– Legalább lesz majd mit mesélni a gyerekeinknek! Milyen volt Párizs, anya? Hát, úgyse hiszitek, de volt egy nagy kávéfolt a padlószőnyegen, aztán meg, képzeljétek, elromlott a redőny!

– Olyan nincs, hogy egy nő elégedett legyen – mondta Dávid.

– Hát még hogy valaki egy rakás ócskavasba legyen szerelmes! – Puffanást hallottam, Glória nyilván a földre ejtette Dávid szaxofonját. Én még mindig tanácstalanul álltam az ajtó előtt, észrevettem, hogy az öklöm kopogásra készen a levegőben felejtettem. Legszívesebben berontottam volna, hogy Glória védelmére keljek – nem számított, igaza van-e vagy sem. Arra gondoltam, igazi romantikus hős válhatna belőlem, amilyen csak színházakban vagy a filmekben van:

(Amikor a függöny fölmeleg, kisvárosi, elegáns hotelszobát látunk, benne civakodó házaspárral. A nevük DÁVID és GLÓRIA. Mindketten hálóköntöst viselnek, GLÓRIA néhány hajcsavarót is. DÁVID újságot szorongat a hóna alatt, közben olyan örülten gesztikulál, mintha egy szimfonikus zenekart irányítana. Mikor a vita a leghevesebben zajlik, a nélkülözött és reménytelenül szerelmes ÜGYVÉD ront a színre. Táskájából pisztolyt ránt elő.)

ÜGYVÉD Megállni!

(DÁVID mozdulatlanra dermed, GLÓRIA felsikolt.)

DÁVID Szent Ég! Ez nem az a pincér, akit tegnap este láttunk? Hova lett a nyakkendője?

ÜGYVÉD Vége a dalnak, zenészkém!

GLÓRIA *(az ÜGYVÉD karjaiba rohan)* Tudtam, hogy valaki egyszer kiszabadít ebből a börtönből.

DÁVID Megemlíteném, hogy ez a börtön harmincezer forintomba kerül éjszakánként!

GLÓRIA *(a sírástól el-el csuklik a hangja)* Rosszul vagyok a függönyök színétől. Ráadásul a redőny is elromlott!

ÜGYVÉD *(a kibiztosított pisztolyt DÁVIDra szegezi)* Valóságos kékszakállú herceg!

(DÁVID a szaxofonját védekezően maga elé tartja.)

ÜGYVÉD Tízíg számolok, hogy elhordd magad!

DÁVID Kékszakállú micsoda?

GLÓRIA *(csúfondáros jókedvvel)* Tíz!

DÁVID Ne lőjön! *(térdre esik)* Belátom, hogy szívtelen és ostoba vagyok! Sőt, egy jó tulajdonságom sincs! *(Az ÜGYVÉD szánakozva leereszti a pisztolyt.)*

DÁVID Legjobb, ha elutazom, és porszívóügynök leszek!

GLÓRIA Már régen sejtettem! *(szerelmesen az ÜGYVÉDhez bújik)* Mutasd meg nekem a várost!

ÜGYVÉD Ahány várost csak felsorolsz, én mindet megmutatom!

DÁVID *(összepakolja a holmiját, és mielőtt elhagyja a színpadot, üdvözlésre emelt kézzel visszafordul)* Úgy látom, rám itt már semmi szükség! Minden jót, Glória!

Ajtócsapódást hallottam, aztán csönd lett. Halkan bekopogtam. Pár perc múlva Glória nyitott ajtót. Térdig érő, könnyű selyemköntöst viselt, a haját hátrafogta. A szeme vörös volt a sírástól, de még így is földöntúlian szépnek láttam. Halkan és alig érthetően beszélt. A konyhába vezetett, ahol az asztalon már vártak a bírósági papírok. Valóban nem akadt velük sok munka, könnyű rutinnak számított. Glória mindemellett nagyon hálás volt. Mivel leszögeztem, hogy nem fogadok el tőle pénzt, cserébe meghívott az esti koncertjükre a Flamingó Étterembe.

– Ígérje meg, hogy eljön – mondta Glória.

Megígértem.

A sors úgy akarta, hogy az aznap esti koncert előtt még egyszer találkozzam vele. Az irodámban ücsörögtem a nem létező ügyfeleimre várva – azaz magazinkat lapozgattam, és annyi kávé megittam, amennyi egy küklopsznak is bőségesen elegendő lett volna –, mikor Glória belépett az ajtómon. Ugyanolyan szétszórt és kisírt szemű volt, mint reggel. A ruhái szedett-vedett összevisszaságban lógtak, még az egyik cipőfűzője is kioldódott. A kezében lakkozott fekete táskát tartott benne Dávid szaxofonjával.

Csőndben eljött az asztalomig, és leült velem szemben. Olyan halkan beszélt, hogy fülelnem kellett, nehogy elmulasszak valamit.

– Dávid elment – bökte ki végre, miközben a szaxofont az asztalomra tette. – Mikor hazaértem, ez ott volt a szobában – mondta. – Dávid meg sehol.

– Ó – feleltem.

– Elment – visszhangozta Glória, aztán rám emelte indigókék szemét. – Tudom, hogy csak tegnap találkoztunk...

– Mit számít az.

– Olyan kedves volt hozzánk, és nem ismerek senkit a városban, aki segíthetne.

– Én segíték – mondtam.

Glória fölemelte és megrázta a szaxofont, közben megpotyogtak a könnyei. – Otthagytá a szobában, és még csak az ajtót sem zárta be! – úgy mondta, mintha Dávid a létező legszörnyűbb bűnt követte volna el. – De van még valami más is! – Hengeres, zöld plasztikdobozt húzott elő a zsebéből, kitette azt is az asztalra. Egy üres konyakosüveg mellett találta a földön, mondta. A plasztikdoboz címkéjén lévő feliratot némán betűztem: CIPRO.

Elállt a szám. A CIPRO ugyanis egy gyomirtó tabletta neve volt. Ha Dávid azt mind megette, Isten a megmondhatója, mi történt vele. Szívem szerint azt javasoltam volna Glóriának, hogy hagyja a pokolba Dávidot, és jöjjön el velem vacsorázni, de inkább körbejártam az asztalt, és vigasztalóan átöleltem őt.

– Semmi baj – súgtam neki. – Megkeressük!

Dávid autója a hotelnél maradt, ezért biztosra vettük, hogy gyalogosan indult útnak. Azt javasoltam, kezdjünk el autóval cirkálni a környéken, hátha megpillantjuk valahol. Mivel, gondoltam, kevesen leszünk hozzá ketten, telefonáltam Munk Samunak, a hanglemezgyár barátságos, kövér portásának, nem segítene-e nekünk a keresésben. Megsúgtam neki, hogy alkalmasint lessen be az árkokba meg a bokrok alá, miközben Dávid után kutat.

Úgy történt tehát, hogy én mentem Glóriával az öreg Fordjukon, Samu pedig a furgonjával az ellenkező irányba indult, Dávid fényképét a műszerfalára tűzve. Glória annyira el volt csigázva, hogy én vezettem helyette.

– Van valami sejtése, miért ment el? – kérdeztem már a kocsiban.

– Ó – mondta Glória. – Azt hiszem, pontosan tudom, miért. Nem akarta, hogy én menjek el.

Ezt meg kellett magyaráznia.

– Reggel veszekedtünk – mondta. – Igazság szerint már hét éve, mióta házasság vagyunk, ugyanazt a vitát folytatjuk hétről hétre, valahányszor új helyre utazunk. Dávidot nem érdekli semmi a zenéjén kívül. A pokolba is elmenne egy fellépésért. – Glória méla egykedvűséggel bámult ki az ablakon. – Néha az az érzésem, hogy legszívesebben engem is belegyömösölne a tokjába, hogy csak vakon kísérjem bárhová.

– Ó – mondtam. Más nemigen jutott eszembe.

– Lassan már bejártuk a fél világot, és nem láttunk belőle többet a hotelszobák falainál! Ez persze őt egyáltalán nem zavarja. Most azon veszünk össze, hogy azt

mondtam, szeretnék pár nappal tovább itt maradni. Megnézni a várost, pihenni. Már így is túl sok mindenről lemaradtunk.

Egészen eddig abban a tudatban voltam, hogy Dávid bizonyára nagyon különleges ember lehet, ha Glória feleségül ment hozzá, mikor alighanem bármelyik férfit megkaphatta volna az egész nagyvilágon. De abból, amit a kocsiban hallottam, egyre inkább kitűnt, hogy Dávid nem rejt magában több izgalmat még egy domborzati térképnél sem. Megtudtam például, hogy lemondott egy találkozót a dalai lámával, csakhogy skálázhasson.

Miután Glória befejezte, nem beszélünk sokat, csak figyeltünk, és mindig szóltam neki, ha elmentünk egy-egy múzeum, szobor, vagy park mellett. Azon voltam, hogy minél többet megmutassak neki a városból. Az ódon közkönyvtárat, templomokat, házakat. Az ólmos esőnek híre-hamva sem volt. Megint csak hullott a hó.

Dávidot ugyan nem találtuk meg, de úgy egy óra keresgélés után megtalálta Munk Samu, a hanglemezgyár barátságos, kövér reggeli portása. Telefonon hívott minket, miközben épp egy régi szélmalmost mutattam Glóriának. A vonatállomáson akadt rá Dávidra.

– Nincs semmi baja? – kérdeztem.

– Nagy baj ám az agybaj! – harsogta Samu.

– Tessék?

– Úgyse hinnék el nekem – mondta Samu. – Legjobb lesz, ha idejönnek, és megnézik maguk.

Nem jártunk messze, tíz perc múlva már az állomáson voltunk. A látvány elképesztő volt: Dávid a földön feküdt, párhuzamosan a sínekkel. Középső ujját a zakójába akasztotta, nadrág nem volt rajta. Nyakalta a whiskyt, és közben üvöltve egy gyerekdalt énekelt.

*Élt egy apó odafenn a fán,
A szakállát túrta, mást mit se bánt,
De a madarak az égen,
Megkopasztották szépen,
Hogy fészket rakjanak maguknak a fán.*

Glória ugyanazzal a hideg szakszerűséggel hozta rendbe Dávidot, amivel a buszraktáros koktélpárti után is. Az arca most sem árulta el, hogy mulatságosnak vagy éppenséggel kétségbeejtőnek találja-e a helyzetet. Visszaérve a hotelbe, kávéfőzőt, és ágyba dugta a férjét. A szaxofont tokostul jó mélyen elzárta az egyik szekrénybe. Azon se csodálkoztam volna, ha a kulcsát a kanálisba ejti.

Megittuk a kávéfőzőt, és elmentem.

– Kész csoda, ha ezek után eljön a koncertre – mondta Glória.

– Kész csoda, ha lesz ezek után koncert – mondtam én.

Az irodámban még megvártam, hogy leteljen a munkaidőm, aztán hazamentem átöltözni. Hagytam a pokolba a szaténöltönyt meg a csokornyakkendőt, helyette szmokingot és vastag öltönykabátot vettem. Odakinn vadul szakadt a hó. Úgy mentem a taxival, hogy útba essen a hotel, de nem láttam előtte Dávid és Glória öreg Fordját. Vagy a fellépésre mentek, vagy el innét, minél messzebbre.

A Flamingó Étterem teljesen átalakult a koktélparti óta. A bejáratát kötélkordonnal vették körül, és vörös szőnyeget borítottak az ajtaja elé. Cilinderes inas nyitotta-zárta az ajtaját. Odabenn a svédasztal meg a galéria helyére asztalok kerültek, a táncparkett mögötti térre pedig hatalmas, fekete versenyzongora. Mikor Dávid és Glória a színpadra léptek, a nézőtér derengő félhomályba zuhant.

Hátul ültem, meghúzva magam egy sötét zugban, de azért így is jól láttam mindent. Glória piros estélyi ruhát viselt, Dávid közönséges szmokingot. Dávid még meg is borotválkozott, csupán egy vékony bajuszt hagyott meg a szakállából.

Glória a zongora mögé ült, a férje nyakában ott lógott a szaxofon.

És akkor Glória lesújtott a billentyűkre. Varázslat volt. Epifánia. Mikor a szaxofon mélyen, rekedten és őrjítően bömbölni kezdett, megszűnt minden. Az evőeszközök csörömpölése, a beszéd. Már csak az éjfeleke, andalító jazz létezett.

Dávid boszorkányos ügyességgel játszott, Glória bárhová követte őt a zongorán. Három teljes órán át játszottak, a vendégek közben cserélődtek, de én ott maradtam végig a sarokban, letaglózva, egyik italt rendeltem a másik után. Amit átéltem, az valódi megvilágosodás volt. A sötét varázs, ami Glóriát is fogva tartotta, viaszbabuvá dermedtett. Érthetővé vált, miért Dávid kellett neki, bármely másik férfi helyett a Földön. Glória valójában a zenébe volt szerelmes. Ha az ember egyszer meghallotta azt a szaxofont, nem szabadulhatott tőle. Lehetett bármilyen unalmas vagy ostoba alak is Dávid, ha játszani kezdett, félkézrel elbánt mindenkivel. És még élvezte is.

Korábban úgy terveztem, hogy a műsor végén oda megyek hozzájuk elköszönni. De nem mentem. Csak bénán ültem, és arra gondoltam, milyen jó volna velük tartani. Bárhová. Mikor végeztek, Glória lezárta a zongora fedelét, és meghajoltak.

Elszört taps szól az asztalok felől.

LÁZÁR BALÁZS

három jegyzet

*nagy szürke hal volt a reggel
s ahogy nesztelen siklott el
a mélyvíz-félhomályban
csönd végtelen csönd támadt
majd súlyával a lomha
víztömeg szétroppantotta
a mozdíthatatlan időt*

*

*leválik lassan lélekről a test
mint maghéjról a puha gyümölcsbőr
s míg elbomlik aztán az édes anyag
a kemény csont tovább őrzi a titkot
melyből egyszer (talán) még új élet fakad*

*

*fényben csorgó nyári délelőtt
melyet hirtelen összetör
a déli harangszó jégverése*

lélekcúg

*gondolataim röppályáját
eltéríti bizonyos belső huzat
lélekcúg a változtathatatlan
s a jelenlét nyitott ablaka között
az indulás csak körbenjárás
a megérkezés csak illúzió
hiába űzöd folyvást magad
nem lehetsz több saját hiányodnál
a múltat nem lehet kiszellőztetni
ideje hát becsukni magadban
a virtuális nyílászárókat
nehogy véletlen téged is
kirepítsen egy fölös mozdulat*